

Stébla snů

Helena Vondráčková

Tak málo slov,
tak málo vět,
jen řádek pět
a máš to hned.

Nemusím číst
a znám ten lístek
nazpaměť.

Pan pisatel
to krásně stih,
tak málo slov,
tak málo v nich.

Má smysl psát mu
odpověď?
Nemá či má?
Tak co teď,
tak co teď?

Stébla snů,
ještě že jsou tu
stébla snů.

Těch zachytím se,
tuhle šanci mou mi nech.

Stébla snů,
tři do kornoutu
stébla snů.

Snad udrží mě
nežli objeví se břeh.

Tak v duchu píšu
dálnopis,
na osm stránek,
žasl bys.
Na naše zítra
ptám se dnes
a píšu další P.S.

A pak si říkám:
v čem je věc?
Poslal jsi lístek,
psal jsi přec.

Někde tě mám,
ty máš tu mě,
proč v lásku nevěřit,
proč ne?
Proč vlastně ne?

Stébla snů,
ještě že jsou tu
stébla snů.

Těch zachytím se,
tuhle šanci mou mi nech.

Stébla snů,
tři do kornoutu
stébla snů.

Snad udrží mě
nežli objeví se břeh.

Stébla snů,
ještě že jsou tu
stébla snů.

Ó,
stébla snů,
tři do kornoutu,
bílá stébla snů.

Ó,
stébla snů,
ještě že jsou tu
stébla snů.

Ó,
stébla snů,
tři do kornoutu,
bílá stébla snů.

Ó,
stébla snů,
ještě že jsou tu
stébla snů.

Ó,
stébla snů,
tři do kornoutu,
bílá stébla snů.